

Катанецътъ ехидно се изкиска и на вратата се показа строгото лице на часовоя.

— Мълчи, или ще те откарамъ въ карцера!
— забеляза съ ледено равнодушие той. — Срѣднощъ е и хората въ съседнитѣ килии спятъ! — И вратата отново се хласна и на-тегна надъ главата му като безапелационна присъда.

Нѣщо запълзе по челото му. Едва сега той забеляза, че е пълненъ съ дървеници. Нечуванъ героизмъ му вдѣхна куражъ и той реши да си отмъсти поне на тия омразни животинки.

— Борба! . . . Борба съ всѣка напасть! — засѣска той и смѣло нападна плоскитѣ узурпатори.

Следъ упоритъ бой тежка преумора отново го повали на пода. Но едва задрѣмалъ и грамадна колкото костена жаба дървеница, се впусна къмъ него. Гайдата изтрѣпна. Студени капки потъ оросиха челото му.

— Майчице, Ада ли е това? . . . — И той скочи.

Дървеницата отпустина дълги крака и избѣга до вратата. После като почудо се сви и стана съвсемъ малка, като обикновена дървеница.

— Пакъ ще те смажа! — спустна се по нея той. Но тя спокойно сви крачка и се проврѣ подъ вратата.

Гайдата затрепера отъ ядъ, че му избѣгна.

— Ще те причакамъ и ще те направя на прахъ! — закани се той и наведе глава до пода.